

Arrest

nr. 283 535 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KONINGS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn en heeft tevergeefs twee verzoeken om internationale bescherming ingediend. Met arrest nr. 256 780 van 18 juni 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 21 januari 2021, die het tweede verzoek om internationale bescherming onontvankelijk verklaarde, verworpen.

Op 15 november 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 mei 2022, met kennisgeving op 22 juni 2022, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad, zaak gekend onder algemeen rolnummer RvV 279 711.

Op 23 mei 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: N., D.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Mushubi

nationaliteit: Rwanda (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van:

“het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 74/13 Vw. ;

- Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van het artikel 8 EVRM ;

- Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie ;

- Schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de proportionaliteit.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van:

“het artikel 7 Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 1 § 1, 11° juncto artikel 1 § 2 Vw ;

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;

- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;

- Schending van het artikel 8 EVRM en het respect voor het privé- en familieleven ;

- Schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht.”

2.1.2. Omdat de middelen nauw samenhangen, worden deze gezamenlijk behandeld.

De middelen worden immers als volgt uiteengezet:

“7.1

EERSTE MIDDEL

(...)

7.1.1.

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is uiterst summier gemotiveerd:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zijn in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

(zie stuk 1)

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

“6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

7.1.2.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

7.1.3.

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”

7.1.4.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

7.1.5.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

7.1.6.

De verweerster hield in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening met het familieleven van de verzoeker.

Het respect voor het familieleven en het gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft :

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

Er is immers een effectief familie- en gezinsleven.

De volledige familie van verzoeker verblijft legaal in België.

Verzoeker heeft geen familie meer in Rwanda. Zijn hele familie woont hier in België.

Verzoeker had sinds 2005 geen vast adres meer in Rwanda en was op de vlucht tot hij in 2015 uiteindelijk in België toekwam, waar hij zich kon herenigen met zijn familie.

Hij leeft naar de waarden en normen van ons land, hierin gesteund en geholpen door zijn familie.

Ter staving hiervan legt verzoeker volgende identiteitsbewijzen voor - zie de stukken 4 :

- Belgische identiteitskaart van zijn moeder ;

- Belgische identiteitskaart van zijn oudere zus en haar echtgenoot ;
- Belgische identiteitskaart van zijn oudste broer ;
- Belgische identiteitskaart van zijn broer ;
- Belgische identiteitskaart van zijn zus.

Daarnaast zit in het administratief dossier een aanbevelingsbrief voor waaruit de affectieve en afhankelijkheidsband met zijn familie blijkt.
(zie het stuk 3)

Het is zo dat de verzoekende partij geïntegreerd is en duurzaam en lokaal verankerd is samen met zijn familieleden.

Hij heeft een affectieve en afhankelijkheidsband met zijn familie die hem financieel, moreel en in natura ondersteunen.

Er moet dan ook een afweging worden gemaakt, tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van verzoekende partij.

Verzoeker wenst eveneens mede te delen dat hij op dit moment inwoont bij zijn zus. Zijn huidig adres is op heden: (...).

Verzoekers zus geeft verzoeker onderdak en helpt hem met op vele vlakken. Dat er een afhankelijkheidsband op heden nog steeds een afhankelijkheidsband is die niet zomaar kan worden verbroken.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven en familieleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met verzoekers familiale situatie waar de verweerster in ieder geval kennis van heeft!

De bestreden beslissing faalt aldus.

7.2.

TWEEDE MIDDEL

- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 1 § 1, 11° juncto artikel 1 § 2 Vw ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 8 EVRM en het respect voor het privé- en familieleven ;
- Schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht.

7.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men voor een beslissing staat waarvan men ook na de lectuur ervan kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

7.2.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door het artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelikheden in het dossier rekening gehouden.

- 7.2.2.1.

Afwezigheid individuele beoordeling en miskenning van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat er sprake is van een verregaande integratie.

Dat verzoeker familie heeft in België waarmee hij een leven heeft opgebouwd en op wie hij kan rekenen. Verzoeker is financieel afhankelijk van hen. Tevens helpen de familieleden hem op moreel en praktisch vlak.

Verzoeker is dus noch bij de beoordeling van de regularisatie-aanvraag noch in het kader van de voorbereiding van de beslissing van uitwijzing gehoord geworden.

Verzoeker verblijft hier nochtans 7 jaar onafgebroken in België, daar hij een leven heeft opgebouwd samen met zijn familie, die hier allen over geldig verblijfsrecht beschikken. Dit blijkt ook uit het administratief dossier. Verzoeker heeft in België al verschillende pogingen ondernomen om zijn verblijf te regelen.

Hij vormt op dit moment een kerngezin met zijn zus. Zij wonen samen aan de (...).

Verzoeker spreekt goed Frans en is hier heel goed ingeburgerd.

Hij heeft tijdens zijn langdurig verblijf immers een netwerk opgebouwd van vrienden en kennissen, de taal geleerd, gewerkt,...

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke

reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Op geen enkel ogenblik werd verzoekende partij uitgenodigd om zijn situatie toe te lichten en documenten te verschaffen die zijn gezinsleven met zijn legaal verblijvende familieleden, zijn verankering in België, zijn integratie in de Belgische samenleving aantonen.

Door geen rekening te houden met dit gezinsleven en deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorzien in een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet: verzoekende partij verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort of van een geldig visum.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat deze feitelijke vaststellingen worden betwist of weerlegd. Verzoekende partij houdt voor dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet is geschonden maar laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 7, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet is geschonden. Zij weerlegt niet over geen geldig paspoort/visum beschikken.

Voorts blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij ontkent dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet slechts geldt *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.4. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel legt de verwerende partij de plicht op een onderzoek te verrichten naar de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en haar gezins- en familieleden en naar het hoger belang van het kind.

De verzoekende partij heeft geen kinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij dergelijk onderzoek heeft verricht, wat zijn weerslag vindt in de synthesesnota 8095245 van 19 mei 2022, voorhanden in het administratief dossier. De gezinssituatie wordt beschreven: verzoekende partij heeft als familie in België enkel haar moeder, 2 zussen en 2 broers.

De verzoekende partij houdt niet voor dat zij gezondheidsproblemen heeft.

Zoals verder uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) zal blijken, maakt de verzoekende partij de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk omdat zij meerderjarig is en deze gezinsleden geen deel uitmaken van een kerngezin. De verzoekende partij toont dan ook geen belang bij deze grief. De verzoekende partij kan niet voorwenden dat de verwerende partij geen individueel onderzoek heeft gevoerd in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.5. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij geeft tal van theoretische beschouwingen. Concreet, in het licht van het verwijt dat niet afdoende rekening is gehouden met haar gezinsleven in België, waaronder haar moeder, zussen en broers, stelt zij dat zij inwoont bij een zus. Haar familieleden hebben de Belgische nationaliteit. Zij stelt dat zij een affectieve en afhankelijkheidsband heeft met haar familie die haar financieel, moreel en in natura ondersteunt. Zij verwijst naar de ondersteuning van haar zus bij wie zij inwoont, die haar onderdak verleent en haar op *“vele vlakken”* ondersteunt. Zij verwijt de bestreden beslissing niet te motiveren over artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat er geen belangenafweging is gebeurd. Voorts verblijft zij onafgebroken 7 jaar in België, spreekt zij *“goed Frans en is hier heel goed geïntegreerd”*. Zij stelt dat zij een netwerk heeft opgebouwd van vrienden en kennissen, de taal geleerd heeft en gewerkt heeft.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), §

355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf, maar het betreft een situatie van eerste toelating. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op privé- en/of familie- en gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 15 november 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Deze aanvraag leidde tot de beslissing van 24 mei 2022 waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard omwille van het gebrek aan het bestaan van buitengewone omstandigheden. Deze beslissing werd tegelijkertijd met de bestreden beslissing ter kennis gegeven. Uit de synthesesnota 8095245 blijkt dat de verwerende partij de familiale toestand van de verzoekende partij heeft onderzocht, ook naar de inhoud van de door haar ingediende aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In het kader van de beoordeling van het begrip “buitengewone omstandigheden” in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen daadwerkelijk een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Immers, het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). De verzoekende partij heeft geen andere aanvraag ingediend dan een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij een gezinsherenigingsaanvraag indiende.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het gezinsleven waarvan sprake in deze bepaling hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Verzoekende partij vormt, blijkens haar eigen verklaring in het verzoekschrift, een gezin in België met haar zus.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Verzoeker beweert afhankelijkheidsbanden te hebben met zijn familie maar toont dit niet aan. Ook in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis maakt de verzoekende partij weliswaar gewag van het bestaan van haar familieleden die de Belgische nationaliteit hebben maar toont zij geen bijzondere afhankelijkheidsbanden aan. Het louter inwonen bij een zus volstaat niet.

Evenmin blijkt dat de verzoekende partij een partner of een kind heeft: de verzoekende partij houdt dit ook niet voor.

De Raad benadrukt dat in de mate verzoekende partij de schending van haar privéleven aanvoert, dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Verzoekende partij brengt niet afdoende concrete argumenten aan om dergelijke “zeer uitzonderlijke omstandigheden” aannemelijk te maken. Elementen die toelaten vast te stellen dat hun particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, onder meer de correcte toepassing van de verblijfswetgeving, ontbreken.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat in de onontvankelijkheidsbeslissing van 24 mei 2022 gelezen kan worden:

“(…)

Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zijn familieband met zijn moeder en broers en zussen verblijvend in België voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Deze familieleden van betrokkene kozen ervoor om zonder betrokkene naar België te reizen en hij opteerde er voor om pas jaren later ook naar België te komen. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van betrokkene sinds 2005 in België verblijft, de zussen van betrokkene verblijven sinds 1999 en 2000 in België en zijn twee broers sinds 1999 en 2001. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013).

Betrokkene stelt dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring heeft, hij toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op de sociale relaties of het privéleven van betrokkene. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale en familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Om dezelfde reden is het inroepen van art. 7 en art. 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie eveneens niet van toepassing.

(…)”

Met haar vaag betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM in dit geval niet aannemelijk.

Omdat artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze, gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte moet worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM (zie ook: HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), is er geen schending van artikel 7 van het Handvest.

2.6.1. De verzoekende partij voert de schending aan van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest.

Naast een theoretische uitleg stelt zij dat bij het horen zij de volgende elementen had ter sprake kunnen brengen:

- verregaand integratieleven opgebouwd bij Belgische familie waarvan zij financieel afhankelijk is;
- haalt de elementen, besproken onder punt 2.5., aan.

2.6.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de synthesesnota van 19 mei 2022 met deze elementen rekening heeft gehouden, wat ten overvloede ook blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing van 24 mei 2022. In deze nota stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij sedert 2015 in België verblijft en dat op 16 februari 2016 de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. De verwerende partij beschrijft de procedures die de verzoekende partij heeft gevoerd. De synthesesnota beschrijft de familieleden van de verzoekende partij die in België (legaal) wonen nu zij ook melding maakt van hun Belgische nationaliteit en houdt rekening met het

bestaan van elementen van integratie, werkwillegheid en het gegeven dat de verzoekende partij stelt in Rwanda niemand te hebben en met het voorhouden van een voorbeeldig burger te zijn. De verwerende partij heeft wel degelijk een individueel onderzoek verricht en de Raad, met verwijzing naar punt 2.5., kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt van die aard dat zij de bestreden beslissing vermogen te wijzigen.

2.6.3. Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50). In dit geval kan geen abstractie gemaakt worden aan de elementen, kenbaar gemaakt in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk maken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Dat toont verzoeker niet aan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekende partij geen andere concrete elementen aanvoert dan deze al kenbaar gemaakt tijdens de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met integratie en lang verblijf, werkbereidheid en het gebrek aan banden in het herkomstland, heeft de verwerende partij rekening gehouden, gelet op de eerder vermelde synthesenota en de onontvankelijkheidsbeslissing van 24 mei 2022. Andere elementen dan al besproken in het voorgaande worden niet gespecificeerd, geconcretiseerd of afdoende aangetoond zodat de Raad kan verwijzen naar de eerdere bespreking.

Verzoeker toont de schending van het hoorrecht, ook deze vervat in artikel 41 van het Handvest, niet aan.

Ook deze onderdelen missen grond.

2.7. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de proportionaliteit.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Alle concrete grieven werden besproken in de vorige punten. Het volstaat naar het voorgaande te verwijzen. Geen grief werd gegrond bevonden. Er is vastgesteld dat de verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met de dienstige elementen.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is. Evenmin toont zij aan dat de bestreden beslissing geen steun vindt in het administratief dossier, niet correct is beoordeeld of kennelijk onredelijk is.

In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de synthesenota en ten overvloede uit de onontvankelijkheidsbeslissing van 24 mei 2022.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Een belangenafweging blijkt uit het administratief dossier. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Al deze onderdelen zijn ongegrond.

2.8. De verzoekende partij voert in het kopje van haar middelen de schending aan van artikel 74/14 en artikel 1, §1, 11° *juncto* 1, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 33 van het Handvest maar laat na afdoende uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. hetgeen nochtans vereist is opdat er sprake zou zijn van een middel in de zin van artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Luidens deze bepalingen moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepalingen moet immers worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Artikel 1, §1, 11° en artikel 1, §2 definiëren en handelen over het risico op onderduiken en hebben bovendien aldus geen uitstaans met de bestreden beslissing.

Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

2.9. De middelen zijn, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN